

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **J. Š.**, zastoupené JUDr. Lubomírem Holbou, advokátem, se sídlem Osvoboditelů 91, Zlín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2010, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2011, č. j. 22 Ad 14/2011 - 18,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2011, č. j. 22 Ad 14/2011 - 18, a rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2010, č. j. X, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 11. 2010, č. j. X, **je** žalovaná **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Lubomíra Holby, advokáta, se sídlem Osvoboditelů 91, Zlín.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud rozhodl

o zamítnutí její žaloby proti shora uvedenému rozhodnutí žalované, jímž žalovaná rozhodla o námitkách stěžovatelky tak, že byl stěžovatelce snížen starobní důchod na částku 10 558 Kč. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Svoje rozhodnutí odůvodnil krajský soud tak, že jádrem sporné otázky je, jakým způsobem má být hodnoceno období, kdy žalobkyně byla nezaměstnaná ale současně vedla soudní spor o platnost skončení pracovního poměru. Žalobkyni chybí do dosažení důchodového věku 182 dní a o tuto dobu jí byl snížen důchod. Krajský soud vyšel z toho, že rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 13. 5. 2008, č. j. 36 C 210/2007 - 87, byla zamítnuta žaloba žalobkyně o zaplacení náhrady mzdy od zaměstnavatele za období od 5. 8. 2002 do 1. 7. 2004. Proto se jedná o dobu vyloučenou podle § 16 odst. 4 písm. j) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

[3] Krajský soud dále konstatoval, že je pravdou, že rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38, nabyl právní moci dne 17. 3. 2004 na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2006, č. j. 49 Co 351/2004 - 87, což stěžovatelka nemohla předpokládat a vycházela ze skutečnosti, že je veden soudní spor v předmětné věci, byla proto nezaměstnaná. Do pracovního poměru k Odbornému učilišti a praktické škole se sídlem ve Zlíně nastoupila stěžovatelka až 12. 9. 2004, proto jí nelze dobu ode dne 18. 3. 2009 do 11. 9. 2004 zhodnotit jako dobu pojištění podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť nebyly dány zákonné podmínky podle § 5 odst. 2 citovaného zákona, podle kterého se za zaměstnance v pracovním poměru považuje pro účely tohoto zákona považuje též osoba činná v poměru, který má obsah pracovního poměru, avšak pracovní poměr nevznikl, neboť nebyly splněny všechny podmínky stanovené pracovně právními předpisy pro jeho vznik. Podle § 11 zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se za dobu pojištění u zaměstnanců v pracovním poměru považuje doba, za kterou bylo zaplaceno pojistné. Podle § 11 odst. 2 téhož zákona se za dobu pojištění u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o omluvné důvody; za omluvné důvody se považují skutečnosti uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a).

[4] Evidenční list za rok 2004 dokládá, že žalobkyně ode dne 17. 3. 2004, kdy nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38, nebyla pojištěna v měsíci březnu, dále byla pojištěna v měsíci dubnu, květnu, červnu a srpnu. Práce neschopná byla od 7. 7. 2004 do 18. 7. 2004, pojištěná tedy byla z titulu pracovní neschopnosti. Vynětí žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce ve Zlíně v době od 23. 7. 2002 do 12. 9. 2004 je v souladu s právním režimem § 7 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti. Dále rozsudek krajského soudu obsahuje nesrozumitelné konstatování, že *„je-li občan po pracovním nebo obdobném vztahu, nemůže být den v evidenci uchazečů o zaměstnání“*, načež krajský soud konstatuje, že v postupu Úřadu práce ve Zlíně neshledal pochybnosti.

II. Kasační stížnost

[5] Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tedy pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle obsahu kasační stížnosti však stěžovatelka fakticky uplatňuje také stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[6] Stěžovatelka uvádí, že hlavním důvodem snížení jejího důchodu bylo krácení doby pojištění na 80 % z důvodu, že stěžovatelka byla v době od 23. 7. 2002 do 30. 6. 2004 v evidenci nezaměstnaných, ačkoliv v té době byla otázka pracovního poměru předmětem sporu. Podle rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, sp. zn. 7 C 106/2002, byla stěžovatelka v pracovním poměru u svého zaměstnavatele, v důsledku rozhodnutí o neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Zaměstnavatel podal proti tomuto rozsudku odvolání, které bylo předmětem jednání u Krajského soudu v Brně pod č. j. 49 Co 351/2004 dne 3. 8. 2006, na kterém vzal zaměstnavatel své odvolání zpět. Po skončení tohoto sporu byla stěžovatelka dále zaměstnána až do odchodu do důchodu 2. 10. 2006. Tato zdánlivě pozitivní skutečnost v pracovněprávním vztahu mezi žalobkyní a jejím zaměstnavatelem se však negativně projevila v hodnocení zaměstnání a pojištění žalovanou, která období neúspěšného odvolacího řízení (od 17. 3. 2004 do 14. 8. 2006) proti rozsudku okresního soudu, který rozhodl o neplatnosti skončení pracovního poměru, uznala za období se sníženým pojištěním. To se fakticky promítlo do snížení původně přiznaného důchodu.

[7] Zpětvzetí odvolání by mělo být fakticky ve prospěch stěžovatelky, v tomto konkrétním případě se však obrací proti ní, jako by bylo její vinou, že v období odvolání u zaměstnavatele nepracovala. Žalovaná při hodnocení tohoto období nezaměstnanosti nevyužila k plnohodnotnému započtu pojištění pro důchod ani faktickou existenci pracovního poměru odůvodněnou soudními pochybnostmi o právní existenci pracovního poměru a skutečnou evidencí u Úřadu práce ve Zlíně. Tato skutečnost ovlivnila rozhodnutí žalované k učinění pochybného závěru, že žalobkyni chybí do dosažení důchodového věku 182 dní.

[8] Po skončení pracovněprávního sporu se zaměstnavatelem se snažila od svého zaměstnavatele žalobkyně získat náhradu mzdy za dobu neumožnění pracovat podle pracovní smlouvy na svém původním pracovním místě. K souhlasnému společnému rozhodnutí však fakticky nedošlo.

[9] S ohledem na tyto skutečnosti se stěžovatelka domnívá, že napadený rozsudek po právní stránce nedostatečně zhodnotil skutkový stav a průběh pracovního poměru žalobkyně v posledních letech před jejím odchodem do důchodu. V případě zjištění

nedostatečné doby pojištění by žalobkyně měla možnost odložit ochod do důchodu bez ohledu na svůj špatný zdravotní stav. Soud nebral podle názoru stěžovatelky v úvahu uvedené skutečnosti, zejména průběh zaměstnání žalobkyně ani komplikované a nejisté období sociální nejistoty v záležitostech zaměstnání a náhrady mzdy, v návaznosti na to období pojištění a evidence na úřadu práce v době soudních sporů o platnost skončení pracovního poměru, ani okolnosti ochodu do důchodu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že z rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 19. 11. 2011 i z osobního listu důchodového pojištění ze dne 19. 11. 2009 vyplývá, že žalovaná hodnotila rozdílně dobu před nabytím právní moci rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38, a dobu po nabytí právní moci tohoto rozsudku. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 17. 3. 2004 a bylo jím určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru stěžovatelky u Odborného učiliště a Praktické školy, se sídlem ve Zlíně 11, Klečůvka 63, dopisem ze dne 22. 7. 2002 je neplatné. V rozhodnutí o námitkách žalovaná konkrétně uvedla, že stěžovatelka nebyla pojištěna po část měsíce března 2004 (ode dne nabytí právní moci rozsudku), v měsíci dubnu, květnu, červnu a srpnu; v měsíci červenci byla stěžovatelka pojištěna z titulu pracovní neschopnosti. Z osobního listu důchodového pojištění ze dne 19. 11. 2009, který je součástí správního spisu, také vyplývá, že tyto doby byly hodnoceny jako doby pojištění a zároveň jako doby vyloučené.

[12] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že není důvod, aby byla doba před právní mocí rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38 (tedy přede dnem 17. 3. 2004), hodnocena jinak než doba následující po tomto datu. Z ust. § 61 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění účinném ke dni 17. 3. 2004 se podává: *Dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy.* Dále z judikatury Nejvyššího soudu, např. z rozsudku 11. 10. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2905/2000, se podává: *Byla-li neplatnost rozvázání pracovního poměru určena pravomocným soudním rozhodnutím, a trvá-li pracovní poměr účastníků i nadále, je tím stav nejistoty ve vztazích účastníků pracovního poměru (spor o neplatnost rozvázání pracovního poměru a o jeho další trvání) odstraněn; jejich vztahy se proto po právní moci rozhodnutí řídí opět jen pracovní smlouvou a příslušnými pracovněprávními předpisy (...) Podle ustanovení § 61 odst. 1 zák. práce dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď, nebo zrušil-li s ním neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy.* Je tedy třeba dovodit, že rozhodnutí soudu o určení neplatnosti okamžitého zrušení

pracovního poměru má povahu deklaratorní. Proto samotné nabytí právní moci rozhodnutí soudu o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru nemělo vliv na trvání pracovního poměru a není tedy žádný důvod k rozdílnému hodnocení období před datem nabytí právní moci tohoto rozsudku a po nabytí právní moci tohoto rozsudku. Pro úplnost je třeba podotknout, že v projednávaném případě se z odůvodnění rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38, podává (str. 3), že z dopisu ze dne 5. 8. 2002 bylo zjištěno, že stěžovatelka informovala zaměstnavatele ve směru, že považuje rozvázání pracovního poměru za neplatné a trvá na tom, aby u žalovaného byla i nadále zaměstnávána podle pracovní smlouvy. Těmto zjištěním odpovídá i fakt, že stěžovatelka byla zpětně vyjmuta z evidence uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce ve Zlíně v době od 23. 7. 2002 do 12. 9. 2004, tedy bez ohledu na právní moc rozsudku o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru.

[13] Žalovaná ve svém rozhodnutí o námitkách zdůvodnila rozdílné hodnocení období před 17. 3. 2004 a období následujícího pouze tím, že *ode dne nabytí právní moci rozsudku se podle § 11 odst. 1 písm. a) za dobu pojištění u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a), tj. zaměstnanců, považuje doba, za kterou bylo zaplaceno pojistné. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se nepovažuje za dobu pojištění kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona (§ 15 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů) proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění, pokud nešlo o důvody uvedené v § 16 odst. 4 písm. a) zdp (např. doba pracovní neschopnosti).* Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že tato úvaha žalované je chybná, neboť není důvod, aby se po právní moci rozsudku v případě stěžovatelky již neaplikovalo ust. § 11 odst. 2 poslední věta zákona o důchodovém pojištění, podle kterého se *za dobu pojištění uvedenou v odstavci 1 písm. a) u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) až d) a f) až k) a v) a v odstavci 2 považuje též doba, po kterou podle pravomocného rozhodnutí soudu trval nadále jejich právní vztah zakládající účast na pojištění, pokud podle tohoto rozhodnutí došlo ke skončení tohoto vztahu neplatně a pokud by jinak byla, kdyby nedošlo k neplatnému skončení tohoto vztahu, splněna podmínka uvedená v § 8; podmínka zaplacení pojistného se přitom považuje za splněnou, přičemž ustanovení věty třetí až páté tím není dotčeno.* Jak je patrno z výše uvedených úvah soudu (srov. bod 12), není důvod, aby se na dobu po právní moci rozhodnutí soudu o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru hledělo jinak než na dobu před právní mocí tohoto rozhodnutí právě proto, že podle tohoto rozhodnutí trval pracovní poměr stěžovatelky k jejímu zaměstnavateli, když bylo určeno, že rozvázání pracovního poměru bylo neplatné.

[14] Je také třeba konstatovat, že pokud stěžovatelka v době od 17. 3. 2004 do jejího opětovného nástupu do práce fakticky nevykonávala práci, nedošlo k tomu jejím zaviněním ale vzhledem k tomu, že zaměstnavatel nerespektoval rozhodnutí Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38, kterým bylo rozhodnuto o neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, a podal proti tomuto rozsudku odvolání, které později vzal zpět.

[15] Stěžovatelčina námitka, že ke snížení jejího důchodu došlo z důvodu krácení doby pojištění na 80 %, neboť byla v době od 23. 7. 2002 do 30. 6. 2004 v evidenci nezaměstnaných, je částečně mylná. Z rozhodnutí žalované i z výše zmíněného osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že ke snížení důchodu došlo zejména z toho důvodu,

že žalovaná rozdílně hodnotila doby získané před 17. 3. 2004 a po tomto datu. V obecné rovině však argumentace stěžovatelky byla důvodná, neboť stěžovatelka namítala, že žalovaná nelogicky vyhodnotila situaci vzniklou po zpětvzetí odvolání zaměstnavatele stěžovatelky proti rozhodnutí soudu, kterým bylo určeno, že pracovní poměr byl se stěžovatelkou rozvázán neplatně, tak, že její hodnocení bylo fakticky v neprospěch stěžovatelky. Toto hodnocení provedené žalovanou je nesprávné (srov. bod 12), protože doby získané před právní mocí rozhodnutí soudu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru je třeba hodnotit zcela stejně jako doby získané po právní mocí tohoto rozhodnutí.

[16] V projednávané věci je tedy dán důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b), neboť žalovaná vycházela ze skutkové podstaty, která je v rozporu se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu.

[17] Dále Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Za nesrozumitelné je třeba považovat zejména závěrečné konstatování krajského soudu, že *„je-li občan po pracovním nebo obdobném vztahu, nemůže být den v evidenci uchazečů o zaměstnání“*. Není jasné, co touto formulací krajský soud mínil. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost je, že krajský soud zaměnil obsah přezkoumávaného rozhodnutí žalované o námitkách. V tomto rozhodnutí se jasně uvádí, že stěžovatelka *„nebyla v roce 2004 pojištěna po část měsíce března (ode dne nabytí právní moci rozsudku), měsíci dubnu, květnu, červnu a srpnu. V měsíci červenci byla účastnice řízení pojištěna z titulu pracovní neschopnosti (dle doloženého mzdového listu byla účastnice řízení v pracovní neschopnosti od 7. 7. 2004 do 18. 7. 2004, tj. 12 kalendářních dnů).“* Totéž pak vyplývá i z Osobního listu důchodového pojištění z 19. 11. 2009, který je založen ve správním spise. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud naopak uvedl, že *„Evidenční list za rok 2004 dokladuje, že žalobkyně ode dne 17. 3. 2004, kdy nabyl právní moci rozsudek Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38, nebyla pojištěna v měsíci březnu, dále byla pojištěna v měsíci dubnu, květnu, červnu a srpnu. Práce neschopná byla v době od 7. 7. 2004 od 18. 7. 2004, pojištěná proto byla z titulu pracovní neschopnosti, jak vyplývá ze mzdového listu zaměstnavatele.“* Je tedy zjevné, že krajský soud dospěl k jiným zjištěním o získaných dobách pojištění stěžovatelky než žalovaná, ale z těchto zjištění přesto dovodil, že rozhodnutí žalované je správné. Nejvyšší správní soud poukazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 1 Ads 12/2003 - 42, publikovaný pod č. 387/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává, že *nelze totiž za srozumitelné považovat rozhodnutí, jestliže krajský soud zaměnil obsah přezkoumávaného rozhodnutí a na takto zaměněném obsahu rozhodnutí založil svůj úsudek o jeho zákonnosti.*

[18] Nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozhodnutí je podle § 109 odst. 3 s. ř. s. důvodem, k němuž Nejvyšší správní soud přihlédne i tehdy, jestliže jej stěžovatel neuplatní v kasační stížnosti. Tento důvod sám o sobě plně postačuje ke zrušení rozhodnutí krajského soudu napadeného kasační stížností. Nejvyšší správní soud se tak již dále nezabýval námitkami stěžovatelky směřujícími proti rozhodnutí krajského soudu.

[19] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud dále seznal, že v projednávané věci jsou též důvody k užití oprávnění Nejvyššího správního soudu podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. v platném znění. Podle tohoto ustanovení *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti.* Přitom jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 2 Afs 68/2012 - 212, *pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.*

[21] V projednávaném případě je zřejmé, že rozhodnutí žalované mělo být krajským soudem pro nezákonnost zrušeno, a proto nepřichází v úvahu jakékoliv doplnění řízení či vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem. Krajský soud by s odkazem na tento rozsudek pouze zrušil rozhodnutí žalované a přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem žalované. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že je v projednávané věci účelné současné zrušení rozhodnutí žalované spolu se zrušením rozsudku krajského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud tedy zrušil rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně zrušil rozhodnutí žalované o námitkách. V řízení o věci tedy bude pokračovat žalovaná, která je v souladu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázána výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Žalovaná tedy v dalším řízení bude vycházet z toho, že je třeba hodnotit doby pojištění získané stěžovatelkou po 17. 3. 2004 stejně jako nyní žalovaná hodnotila doby získané před 17. 3. 2004 (tj. před právní mocí rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 26. 1. 2004, č. j. 7 C 106/2002 - 38).

IV. Náklady řízení

[23] Jelikož Nejvyšší správní soud je za této procesní situace posledním soudem, který o věci rozhodl, musí též rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení ve smyslu § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Stěžovatelka měla v projednávané věci plný úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti žalované podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka soudu nepředložila žádné vyúčtování nákladů řízení, proto Nejvyšší správní soud vycházel při určení nákladů řízení ze skutečností zřejmých ze spisu. Řízení ve věcech důchodového pojištění je podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích osvobozeno od soudních poplatků. Před krajským soudem stěžovatelka zastoupena nebyla, v řízení o kasační stížnosti byla stěžovatelka zastoupena na základě plné moci (č. l. 25 soudního spisu) JUDr. Lubomírem Holbou, advokátem. Z obsahu spisu vyplývá, že zástupce stěžovatelky učinil v řízení o kasační stížnosti celkem 2 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a podání kasační stížnosti jako úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za tyto dva úkony tedy náleží částka 2100 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3

advokátního tarifu 300 Kč. Celkově tedy náleží stěžovatelce náhrada nákladů řízení ve výši 4 800 Kč. Ze spisu nevyplývá, že by zástupce stěžovatelky byl plátcem DPH, proto se částka nenavyšuje o DPH. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 4800 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu